

reduktion på 20 pct. og ikke en fuldstændig fratagelse af introduktionsydelsen, så der kun udbetales penge til de mest nødvendige ting, indtil man igen deltager som ønsket.

Og så ønsker regeringen, at der lægges et nyt pres på danskerne, hvis den får denne lov gennemført: Nu skal man ude i kommunerne se til, mens der oprettes integrationsråd.

Det er nogle råd, hvor det ved lov er bestemt, at danskerne skal være i mindretal, og hvor det ved lov noteres, at disse integrationsudlændinger skal afgive vejledende udtalelser om kommunens indsats på integrationsområdet. Men hvor og hvordan de skal offentliggøres, står der intet om i denne tvangslov, men jeg kan da forestille mig en eller anden opsætning af plakater på offentlige steder eller indrykning i lokalaviserne, eller hvad ved jeg? Det skal nok blive festligt med sådanne offentliggørelser.

Disse integrationsråd skal bestå af et flertal af udlændinge udvalgt i lokale flygtninge- og indvandrerforeninger, og de skal altså serviceres af kommunen med sekretariatsbetjening betalt af kommunens borgere. Det er ganske utroligt, intet mindre.

Der findes som bekendt 275 kommuner i Danmark, og ifølge forslaget skal de, når disse råd er oprettet, sende en repræsentant til Rådet for Etniske Minoriteter, som er en endnu større organisation for udlændinge i Danmark. Det betyder, at der på et tidspunkt vil kunne befinde sig hele 275 medlemmer i det repræsentantskab, som man i bemærkningerne til § 43 taler så varmt for.

Jeg kan bare konkludere her til allersidst, hvor jeg ikke har mere taletid, at det beløb, som ministeren gør det op til i forslaget, 310-320 mio. kr., tror Dansk Folkeparti ikke et suk på vil holde stik. Og jeg skal også meddele indenrigsministeren, at selvfølgelig kan Dansk Folkeparti ikke støtte integrationsloven.

Arne Melchior (CD):

Det er ikke småting, vi er uenige om her i landet for tiden. Det er ret store emner, som deler os nogenlunde fifty-fifty eller måske 40-60. Hvordan var det, det endte den 11. marts? Det var vist 90-89, eller var det 89-89? Det er alt efter temperament.

Så diskuterer vi Amsterdam, og så diskuterer vi overenskomster, altså arbejdsvilkår, og i alle disse ting er den danske befolkning tilsyneladende mere eller mindre delt på midten.

I mit dagligliv oplever jeg egentlig slet ikke denne opdeling af vores befolkning i to hinanden stærkt modstående og modstridende dele. Jeg mærker meget mere goodwill og meget mere forståelse, snarere i forholdet 75-25 end i fifty-fifty. Og nu har vi altså debatten om flygtninge og indvandrere, og dér er denne opdeling noget lignende.

Jeg har tænkt mig ikke at deltage for alvor i debatten i dag, men henvise til den tale, jeg på CD's vegne holdt den 22. januar.

Det er altså kun tre måneder siden, vi havde de samme forslag oppe til en grundig førstebehandling. Og det står i fortrykshæfte nr. 12, side 3289, hvis der er nogle, der slet ikke kan modstå fristelsen til at genlæse, hvad jeg fik sagt dengang, så jeg kan ikke se nogen grund til at gentage det forfra. Og jeg vil også af en anden grund ikke gå ind i enkeltheder i lovforslagene, for så kan jeg risikere at grave grøfter, og det er meget vigtigere for os, at vi får grøfterne fyldt op og finder hinanden i et bredt flertal. Det redegjorde jeg også for den 22. januar 1998.

Og jeg tilsiger ministeren, at vi lægger hans forslag til grund for den enighed, vi skal opnå, og jeg anmoder alle kræfter til at medvirke til, at vi når det brede flertal, som sagen ikke bare fortjener, men nødvendiggør. Og jeg har tillid til, at det vil lykkes, og jeg håber, at ministeren inden så længe vil tilkalde de relevante partier. For der er i hvert fald to partier her i Tinget, som har meldt, at de ikke er interesserede, og så behøver vi da ikke at have dem med ved forhandlingsbordet, men lad så os andre træde sammen og forsøge at nå til noget forstandigt.

Jeg vil så som sagt ikke bruge hele min taletid, men slutte min tale med et citat og for en gangs skyld et lidt længere citat. Det er fra den nye, samlede udgave af Benny Andersens digte, og den er på små tusind sider og kan købes for 198 kr. og findes sikkert også i Folketingets Bibliotek. Og jeg skylder biskop Keld Holm, at han har gjort opmærksom på dette digt af Benny Andersen, idet han læste det op ved indledningen af en høring, som vi var til i Rådet for Etnisk Ligestilling i mandags.

Og da dette her nok så meget er en holdningsdebat som en debat om tekniske enkeltheder, skal jeg altså slutte min tale med dette digt:

»Før holdt de sig skjult
skrev anonyme breve
kom med anonyme tilråb
anonyme opringninger